ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ WALTER VAN GERVEN της 15ης Οκτωβρίου 1992 *

Κύριε Προεδρε,
Κύριοι δικαστες,

1. Το Tribunale amministrativo regionale per il Veneto υπέβαλε στο Δικαστήριο ορισμένα ερωτήματα ως προς την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων που αφορούν το καθεστώς των κοινοτικών ενισχύσεων που καθιερώθηκαν ως κίνητρο για την εκτατικοποίηση της παραγωγής ορισμένων πλεονασματικών προϊόντων. Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ του Antonio Lante και της Regione Veneto (Περιφέρειας της Βενετίας) σχετικά με το ζήτημα αν ο Lante μπορεί να υπαχθεί στις ευεργετικές διατάξεις του εν λόγω καθεστώτος ενισχύσεων.

Καταρχάς θα εκθέσω κατωτέρω τις κρίσιμες κοινοτικές διατάξεις και τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόζονται στην Ιταλία. Μετά από σύντομη περιγραφή της διαφοράς της κύριας δίκης, θα εξετάσω τα προδικαστικά ερωτήματα.

Το νομικό πλαίσιο

2. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1760/87 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 1987 [1], το *Συμβούλιο* επέβαλε στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν καθεστώς ενισχύσεων για την ενθάρρυνση (μεταξύ άλλων) της εκτατικοποιήσεως της παραγωγής σε ορισμένους τομείς που εμφανίζουν πλεόνασμα, μεταξύ των οποίων ο τομέας του βοείου κρέατος. Προς τούτο προστέθηκαν τα άρθρα 1α και 1β στον κανονισμό (ΕΟΚ) 797/85 του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 1985 [2]. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1094/88, της 25ης Απριλίου 1988 [3], το Συμβούλιο μεταρρύθμισε το καθεστώς ενισχύσεων που προέβλεπε ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1760/87, χωρίς να επιφέρει ουσιώδεις τροποποιήσεις (βλ. την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1094/88). Δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1094/88, οι διατάξεις σχετικά με την εκτατικοποίηση της παραγωγής περιελήφθησαν σε ένα νέο άρθρο του κανονισμού 797/85, το άρθρο 1β, το οποίο αποτελεί το μόνο άρθρο του τίτλου ΙΙ: «Εκτατικοποίηση της παραγωγής» [4].

Το άρθρο 1β, *παράγραφος 1*, του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85 ορίζει ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν καθεστώς ενισχύσεων που προορίζεται για την εκτατικοποίηση της παραγωγής των πλεονασματικών προϊόντων, δηλαδή των προϊόντων για τα οποία δεν υπάρχουν, κατά τρόπο συστηματικό σε κοινοτικό επίπεδο, κανονικές δυνατότητες μη επιδοτούμενης διάθεσης.

Το άρθρο 1β, *παράγραφος 2*, του κανονισμού 797/85 περιγράφει το τι νοείται ως εκτατικοποίηση: «η μείωση της παραγωγής

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

1 — Κανονισμός που τροποποιεί τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 797/85, (ΕΟΚ) 270/79, (ΕΟΚ) 1360/78 και (ΕΟΚ) 355/77 όσον αφορά τις γεωργικές διαρθρώσεις και την προσαρμογή της γεωργίας στη νέα κατάσταση των αγορών και τη διατήρηση του αγροτικού χώρου (ΕΕ 1987, L 167, σ. 1).

2 — Κανονισμός για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων (ΕΕ L 93, σ. 1).

3 — Κανονισμός για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 797/85 και (ΕΟΚ) 1760/87, όσον αφορά την παύση της καλλιέργειας αρόσιμων γαιών καθώς και την εκτατικοποίηση και τη μετατροπή της παραγωγής (ΕΕ 1988, L 106, σ. 28).

4 — Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2328/91, της 15ης Ιουλίου 1991 (ΕΕ L 218, σ. 1), το Συμβούλιο εξέδωσε το κωδικοποιημένο κείμενο του κανονισμού 797/85. Ο κανονισμός 2328/91 δεν είχε όμως αρχίσει να ισχύει κατά τον κρίσιμο για την κύρια δίκη χρόνο.

του συγκεκριμένου προϊόντος τουλάχιστον κατά 20 %, χωρίς να αυξάνεται το δυναμικό της παραγωγής άλλων πλεονασματικών προϊόντων».

Το άρθρο 1β, *παράγραφος 3,* του κανονισμού 797/85 ορίζει ότι τα κράτη μέλη καθορίζουν:

«α) τους όρους χορήγησης της ενίσχυσης και ιδίως τους τρόπους μείωσης της παραγωγής για τα διάφορα προϊόντα. Προκειμένου για τη μείωση της παραγωγής, που αναφέρεται στην παράγραφο 2, για μεν το βόειο κρέας είναι δυνατό να προβλεφθεί ότι ο αριθμός των ζώων πρέπει να μειωθεί κατά τουλάχιστον 20 %, (...)·

β) το ύψος της ενίσχυσης σε συνάρτηση με την υποχρέωση που αναλαμβάνει ο δικαιούχος και ανάλογα με τις απώλειες εισοδήματος καθώς και τον τρόπο καταβολής της·

γ) την περίοδο αναφοράς ανάλογα με τη συγκεκριμένη παραγωγή για τον υπολογισμό της μείωσης·

δ) την υποχρέωση που θα αναλάβει ο δικαιούχος προκειμένου ιδίως να εξακριβώνεται ότι η παραγωγή έχει όντως μειωθεί.»

Το άρθρο 1β, *παράγραφος 6,* του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85 παρέχει τέλος στην Επιτροπή την αρμοδιότητα να καθορίζει τους τρόπους εφαρμογής.

3. Βάσει της ανωτέρω διατάξεως, η *Επιτροπή* εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4115/88, της 21ης Δεκεμβρίου 1988 [5], για να καθορίσει τους τρόπους εφαρμογής του καθεστώτος ενισχύσεων λόγω εκτατικοποιήσεως της παραγωγής.

Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88 ορίζει ότι ενίσχυση λόγω εκτατικοποιήσεως της παραγωγής μπορεί να χορηγείται για τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι. Στο παράρτημα Ι αναφέρεται, μεταξύ άλλων, το βόειο κρέας.

Κατά *το άρθρο 4, παράγραφος 1,* του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν τις εξής δύο μεθόδους μειώσεως της παραγωγής: μια «ποσοτική μέθοδο» ή μια «μέθοδο τεχνικών παραγωγής».

Το *άρθρο 7* του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88 ορίζει ότι, σε περίπτωση εφαρμογής της «ποσοτικής» μεθόδου στον τομέα του βοείου κρέατος, η μείωση της παραγωγής μπορεί να πραγματοποιείται με αντίστοιχη μείωση του αριθμού των ζώων που αποτελούν την αγέλη. Στην περίπτωση αυτή τα κράτη μέλη πρέπει να εξακριβώνουν τη σφαγή των ζώων που αφορά η μείωση ή την οριστική εξαγωγή τους προς τρίτες χώρες. Τα κράτη μέλη πρέπει επίσης να μεριμνούν ώστε τα υπόλοιπα ζώα της αγέλης να μην αποτελέσουν αντικείμενο εντατικοποιήσεως της παραγωγής.

Το *άρθρο 10, παράγραφος 3,* του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88 ορίζει, τέλος, ότι, σε

5 — ΕΕ 1988, L 361, σ. 13.

περίπτωση εκτατικοποιήσεως της κτηνοτροφικής παραγωγής, ο παραγωγός αναλαμβάνει την υποχρέωση:

«— τα μέσα παραγωγής, και ιδίως τα κτίρια, οι εγκαταστάσεις και ο σταθερός εξοπλισμός που ελευθερώνονται μετά την εκτατικοποίηση, να μην χρησιμοποιούνται ούτε από τον κάτοχο της εκμετάλλευσης ούτε από τρίτα πρόσωπα για την αύξηση της παραγωγής που αναφέρεται στο παράρτημα Ι καθώς και της παραγωγής χοιροειδών ή προβατοειδών [πουλερικών],

— οι επιφάνειες χορτονομής να συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται για τη διατροφή των ζώων της εκμετάλλευσης.»

4. Οι ανωτέρω διατάξεις τέθηκαν σε εφαρμογή στην *Ιταλία* με την υπουργική απόφαση υπ' αριθ. 34, της 8ης Φεβρουαρίου 1990 [6]. Η υπουργική αυτή απόφαση προβλέπει ότι οι ενισχύσεις λόγω εκτατικοποιήσεως της παραγωγής μπορούν να χορηγούνται σε όλους τους παραγωγούς γεωργικών προϊόντων τα οποία απαριθμούνται στο παράρτημα Ι του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88. Επιπλέον, προβλέπεται ότι αρμόδιες για τη χορήγηση των ενισχύσεων είναι (μεταξύ άλλων) οι Περιφέρειες.

Με την εγκύκλιο 24486, της 5ης Σεπτεμβίου 1990, την οποία απηύθυνε, μεταξύ άλλων, στις Περιφέρειες, το ιταλικό Υπουργείο Γεωργίας παρέσχε ορισμένες διευκρινίσεις σχετικά με τους τρόπους εφαρμογής. Κατά το υπουργείο, οι ενισχύσεις δεν χορηγούνται στις κτηνοτροφικές μονάδες χωρίς γαίες. Ειδικότερα, οι παραγωγοί που επιδίδονται στην εκτροφή κτηνών σε βιομηχανική κλίμακα δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως γεωργικές εκμεταλλεύσεις κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85. Τα μέτρα ενισχύσεως μπορούν να ισχύσουν μόνο για τους κτηνοτρόφους που διαθέτουν επαρκείς επιφάνειες χορτονομής και, κατά την εγκύκλιο, η σχέση μεταξύ του αριθμού των ζώων και των επιφανειών χορτονομής πρέπει να καθορίζεται, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, βάσει των ειδικών τοπικών συνθηκών.

Στην Περιφέρεια της Βενετίας τα εκτελεστικά μέτρα καθορίστηκαν με την απόφαση του Περιφερειακού Συμβουλίου υπ' αριθ. 4258, της 19ης Ιουλίου 1990.

Συμμορφούμενο προς την ανωτέρω υπουργική εγκύκλιο, το Περιφερειακό Συμβούλιο αποφάσισε να μη χορηγεί ενισχύσεις στις κτηνοτροφικές μονάδες χωρίς γαίες, καθώς και στις εκμεταλλεύσεις στις οποίες τα ζώα εκτρέφονται με χορτονομή που δεν παράγεται κατά το ένα τέταρτο τουλάχιστον εντός της εκμεταλλεύσεως.

Τα προδικαστικά ερωτήματα και οι απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά

5. Ο Lante είναι κύριος μιας μονάδας εντατικής εκτροφής βοοειδών στην επαρχία Βερόνας. Η Περιφέρεια της Βενετίας αρνήθηκε να του χορηγήσει ενισχύσεις λόγω εκτατικοποιήσεως της παραγωγής βοείου κρέατος, με το αιτιολογικό ότι τα ζώα του εκτρέφονται με χορτονομή που δεν προέρχεται κατά το ένα τέταρτο τουλάχιστον από γαίες τις εκμεταλλεύσεώς του. Κατά της αρνητικής αυτής αποφάσεως ο Lante προσέφυγε ενώπιον του Tribunale amministrativo regionale per il Veneto. Το δικαστήριο αυτό, κρίνοντας ότι η απόφασή του εξαρτάται από την ερμηνεία των κρίσιμων κοινοτικών διατάξεων, υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

6 — GURI (Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας), αριθ. φύλλου 48, της 27.2.1990.

«1) Έχει η παράγραφος 3, στοιχείο α', του άρθρου 1β του κανονισμού (ΕΟΚ) 1094/88 την έννοια ότι επιτρέπεται στα κράτη μέλη να αποκλείουν — κατά τον καθορισμό των όρων της χορηγήσεως της ενισχύσεως για την εκτατικοποίηση της παραγωγής, ο οποίος πραγματοποιείται σύμφωνα με το οικείο εσωτερικό δημόσιο δίκαιο — ορισμένες κατηγορίες επιχειρήσεων, όπως π.χ. τις λεγόμενες "εντατικές" κτηνοτροφικές μονάδες (δηλαδή τις μονάδες στις οποίες η εκτροφή των ζώων δεν συναρτάται προς συγκεκριμένο αγρόκτημα), από τη χορήγηση της ενισχύσεως αυτής, με το σκεπτικό ότι το είδος αυτό της ενισχύσεως προορίζεται αποκλειστικά και μόνο για τις γεωργικές ή κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις;

Επιτρέπεται η ερμηνεία αυτή, ενόψει των γενικών σκοπών της πολιτικής των γεωργικών διαρθρώσεων τους οποίους επιδιώκει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 797/85 (με τις μεταγενέστερες τροποποιήσεις και συμπληρώσεις του), καθώς και των σημερινών κατευθυντήριων γραμμών της κοινής γεωργικής πολιτικής, οι οποίες απορρέουν από την κοινοτική ρύθμιση, και ενόψει επίσης του ότι από την κοινοτική νομοθεσία δεν προκύπτει κανείς γενικός και ενιαίος ορισμός της γεωργικής εκμεταλλεύσεως (ΔΕΚ, απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1978 στην υπόθεση 85/77) και τέλος του ότι το άρθρο 2 και το παράρτημα Ι του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88 της Επιτροπής ορίζουν ότι για το προϊόν "βόειο κρέας" χορηγείται η επίμαχη ενίσχυση;

2) Εφόσον δοθεί καταφατική απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα, το Δικαστήριο ερωτάται επίσης αν το άρθρο 10, παράγραφος 3, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88, το οποίο προβλέπει ότι οι επιφάνειες χορτονομής πρέπει να εξακολουθήσουν να χρησιμοποιούνται για τη διατροφή των ζώων της εκμεταλλεύσεως, έχει την έννοια ότι οι κτηνοτροφικές μονάδες στις οποίες τα ζώα εκτρέφονται με χορτονομή που δεν παράγεται τουλάχιστον κατά το ένα τέταρτο στο οικείο αγρόκτημα δεν δικαιούνται την ενίσχυση λόγω εκτατικοποιήσεως της παραγωγής, οι όροι χορηγήσεως της οποίας έχουν καθοριστεί από τον ίδιο αυτό κανονισμό 4115/88.»

6. Με τα προδικαστικά ερωτήματα το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν οι κοινοτικές διατάξεις σχετικά με την εκτατικοποίηση της παραγωγής των πλεονασματικών προϊόντων, και συγκεκριμένα το άρθρο 1β, παράγραφος 3, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85, και το άρθρο 10, παράγραφος 3, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88 επιτρέπουν στα κράτη μέλη να μη χορηγούν την ενίσχυση στους κατόχους μονάδων εκτροφής βοοειδών οι οποίοι είτε (πρώτο ερώτημα) δεν διαθέτουν αγροτικές γαίες είτε (δεύτερο ερώτημα) διαθέτουν γεωργικές γαίες που παράγουν λιγότερο από το ένα τέταρτο των ζωοτροφών. Με τα ερωτήματα αυτά ερωτάται κατ' ουσία αν τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν ως προϋπόθεση της χορηγήσεως ενισχύσεων σε μονάδα εκτροφής βοοειδών το να παράγει ένα μέρος των ζωοτροφών ο ίδιος ο αιτών την ενίσχυση.

7. Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει καταρχάς να γίνει δεκτό ότι, κατά το άρθρο 1β, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88 και με το παράρτημα Ι του κανονισμού αυτού, τα κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση να θεσπίσουν ένα καθεστώς ενισχύσεως για την εκτατικοποίηση της παραγωγής βοείου κρέατος. Όπως όμως προκύ-

πτει από το άρθρο 1β, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85, στα κράτη μέλη παρέχονται κάποια περιθώρια εκτιμήσεως: πράγματι, τα κράτη αυτά πρέπει να καθορίσουν τα ίδια ορισμένα στοιχεία, μεταξύ των οποίων καταλέγονται: «α) οι όροι χορήγησης της ενίσχυσης και ιδίως οι τρόποι μείωσης της παραγωγής για τα διάφορα προϊόντα».

Στη συνέχεια θα εξετάσω ποια είναι η έκταση της εξουσιοδοτήσεως αυτής προς τα κράτη μέλη, και ειδικότερα το ζήτημα αν η εξουσιοδότηση αυτή περιλαμβάνει τη δυνατότητα των κρατών μελών να εξαιρούν από το πεδίο εφαρμογής του καθεστώτος τους εκτροφείς βοοειδών που δεν έχουν δική τους παραγωγή χορτονομής. Πριν προχωρήσω στην εξέταση αυτή, θα ήθελα να τονίσω ότι οι κρίσιμοι κανονισμοί δεν περιέχουν καμία *ρητή* σχετική διάταξη. Ορισμένες βέβαια διατάξεις καταρτίστηκαν αποκλειστικά και μόνο για τις γεωργικές εκμεταλλεύσεις που διαθέτουν γη [7]. Το κύριο όμως ζήτημα που αφορούν οι κανονισμοί αποτελεί η μείωση της παραγωγής των πλεονασματικών προϊόντων για τα οποία ισχύει το καθεστώς, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το βόειο κρέας [8]. Συναφώς δεν γίνεται καμία διάκριση μεταξύ της παραγωγής κτηνοτροφικών προϊόντων σε συνάρτηση με συγκεκριμένες γεωργικές γαίες και της παραγωγής κτηνοτροφικών προϊόντων χωρίς γη. Εξάλλου, από την απάντηση που έδωσε η Επιτροπή στην ερώτηση που της έθεσε το Δικαστήριο προκύπτει ότι τα άλλα ένδεκα κράτη μέλη δεν έχουν προβεί σε καμία τέτοια διάκριση. Κατά συνέπεια, οι διατάξεις των κρίσιμων κανονισμών δεν δίνουν καμία σαφή απάντηση στο ζήτημα κατά πόσον εφαρμόζεται το καθεστώς ενισχύσεων στις κτηνοτροφικές μονάδες χωρίς γαίες.

8. Αφού οι κρίσιμοι κανονισμοί δεν δίνουν καμία σαφή απάντηση, πρέπει να εξεταστεί αν απαντούν στους κανονισμούς αυτούς στοιχεία από τα οποία να συνάγεται εμμέσως η απάντηση στο ζήτημα της εκτάσεως των εξουσιών που έχουν τα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή τους. Μια πρώτη σχετική ένδειξη απαντά στο ίδιο το προπαρατεθέν άρθρο 1β, παράγραφος 3: ως παράδειγμα των όρων που πρέπει να καθορίσουν τα κράτη μέλη η διάταξη αυτή αναφέρει «τους τρόπους μείωσης της παραγωγής για τα διάφορα προϊόντα». Η επόμενη φράση προσθέτει ότι, όσον αφορά το βόειο κρέας, η μείωση της παραγωγής μπορεί να επιδιωχθεί με μείωση κατά 20 % τουλάχιστον του αριθμού των ζώων.

Μια άλλη ένδειξη απαντά στον εκτελεστικό κανονισμό 4115/88. Κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, «τα κράτη μέλη είναι αρμόδια για τον καθορισμό της ή των μεθόδων που είναι κατάλληλες για τις τοπικές συνθήκες παραγωγής», προκειμένου να επιτευχθεί η μείωση της παραγωγής.

Από τις ενδείξεις αυτές προκύπτει ότι η αρμοδιότητα των κρατών μελών είναι περιορισμένη και αφορά ζητήματα τεχνικού χαρακτήρα. Η αρμοδιότητα αυτή αφορά την πρακτική εφαρμογή του καθεστώτος ενισχύσεων, την προσαρμογή του στις τοπικές συνθήκες, και ειδικότερα τον συγκεκριμένο τρόπο με τον οποίο πρέπει να μειωθεί

7 — Π.χ., στο άρθρο 1β, παράγραφος 2, του κανονισμού 797/85 η «εκτατικοποίηση» ορίζεται ως η μείωση της παραγωγής «χωρίς να αυξάνεται το δυναμικό της παραγωγής άλλων πλεονασματικών προϊόντων (...)· ωστόσο, η αύξηση αυτή επιτρέπεται κατ' αναλογία μιας ενδεχόμενης αύξησης της χρησιμοποιούμενης γεωργικής έκτασης της εκμετάλλευσης». Το ίδιο ισχύει και για το άρθρο 10, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/88, το οποίο ορίζει ότι, σε περίπτωση εκτατικοποιήσεως της κτηνοτροφικής παραγωγής, ο παραγωγός αναλαμβάνει την υποχρέωση «οι επιφάνειες χορτονομής να συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται για τη διατροφή των ζώων της εκμετάλλευσης».

8 — Βλ. το άρθρο 1β, παράγραφοι 2 και 3, στοιχείο α', του κανονισμού 797/85 και τα άρθρα 2, 3, 4 και 7 του κανονισμού 4115/88, καθώς και το παράρτημα Ι του τελευταίου αυτού κανονισμού.

η παραγωγή. Δεν νομίζω ότι στο πλαίσιο της αρμοδιότητας αυτής υπάρχει καμία εξουσιοδότηση που να επιτρέπει στα κράτη μέλη να περιορίζουν τον κύκλο των δικαιούχων των ενισχύσεων, και συγκεκριμένα να εξαιρούν τους εκτροφείς βοοειδών που δεν έχουν δική τους παραγωγή χορτονομής.

9. Το γεγονός ότι τα κράτη μέλη δεν έχουν καταρχήν αρμοδιότητα να περιορίζουν τον κύκλο των δικαιούχων επιβεβαιώνεται εξάλλου από το άρθρο 4, παράγραφος 3, του ίδιου αυτού εκτελεστικού κανονισμού, στο οποίο αναφέρεται ότι η Επιτροπή μπορεί να επιτρέψει σε κράτος μέλος, κατόπιν αιτιολογημένης αιτήσεώς του, «να καθορίσει, σε ζώνες όπου η παραγωγή ή τα συστήματα παραγωγής είναι εκτατικά, τους ειδικούς όρους για τη χορήγηση της ενίσχυσης». Η διάταξη αυτή παρέχει στα κράτη μέλη ειδική ρυθμιστική αρμοδιότητα, η οποία ασκείται κατόπιν εξουσιοδοτήσεως εκ μέρους της Επιτροπής, στις περιπτώσεις στις οποίες έχει ήδη επιτευχθεί σε ορισμένες ζώνες η εκτατικοποίηση. Κατά την άποψή μου, από τη διάταξη αυτή επίσης προκύπτει ότι, πέραν της ειδικής αυτής περιπτώσεως και μάλιστα μόνο υπό την προϋπόθεση ότι υφίσταται άδεια της Επιτροπής, τα κράτη μέλη δεν έχουν την εξουσία να περιορίζουν την έκταση του συστήματος χορηγήσεως της ενισχύσεως με την επιβολή ειδικών όρων ή να μεταβάλλουν με άλλους τρόπους την έκταση εφαρμογής του συστήματος αυτού.

10. Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγω το συμπέρασμα ότι η αρμοδιότητα που παρέχει στα κράτη μέλη το άρθρο 1β, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85 δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν, για τη χορήγηση των ενισχύσεων λόγω εκτατικοποιήσεως, την προϋπόθεση ότι ο αιτών εκτροφέας βοοειδών πρέπει να παράγει ο ίδιος ένα μέρος των ζωοτροφών [9].

Πρόταση

11. Κατόπιν των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στα προδικαστικά ερωτήματα:

«Το άρθρο 1β του κανονισμού (ΕΟΚ) 797/85, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1094/88, δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να προβλέπουν, ως προϋπόθεση της χορηγήσεως των ενισχύσεων λόγω εκτατικοποιήσεως της παραγωγής βοείου κρέατος, ότι ο αιτών πρέπει να παράγει ο ίδιος ένα μέρος των ζωοτροφών.»

9 — Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να εξετάσω ενδελεχέστερα τα επιχειρήματα της Ιταλικής Κυβερνήσεως σχετικά με τη σκοπιμότητα καλύτερης προσαρμογής του κοινοτικού καθεστώτος εκτατικοποιήσεως σε σχέση με τις κτηνοτροφικές μονάδες χωρίς γαίες. Πρόκειται για επιχειρήματα που πρέπει να υποβληθούν στον κοινοτικό νομοθέτη και όχι στο Δικαστήριο στο πλαίσιο ενώπιόν του διαδικασίας.